

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 21.853 van 23 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: bij X
tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn, op 9 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht 9 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 11 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit en Tsjetsjeense origine te zijn.

Op 21 januari 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 19 april 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient vervolgens een asielaanvraag in te Duitsland en wordt overgenomen door de Belgische overheid. Op 2 september 2004 wordt opnieuw beslist de asielaanvraag als onontvankelijk te beschouwen en wordt hem een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 25 oktober 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 25 oktober 2004 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 23 november 2007 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 177.036.

Aan verzoeker wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven.

Op 24 juni 2005 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 27 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Verzoeker dient vervolgens op 2 mei 2006 een vierde asielaanvraag in.

Op 3 mei 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, alsook de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Tegen de voormelde beslissing van 3 mei 2006 houdende de weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring, dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 158.600 van de Raad van State wordt de vordering verworpen.

Tevens dient verzoeker een beroep tot invrijheidstelling in bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel. Bij beschikking van 16 mei 2005 handhaaft de raadkamer de vrijheidsberoving van verzoeker.

Op 16 mei 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wordt op 13 juni 2006 in vrijheid gesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker dient een asielaanvraag in te Oostenrijk. Op 18 oktober 2006 wordt verzoeker opnieuw overgedragen aan de Belgische overheid.

Op 7 november 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken opnieuw de beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Verzoeker dient op 20 december 2007 een zesde asielaanvraag in.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt op 29 april 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Tegen voormelde beslissing van 29 april 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 15.664 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 14 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“ (...) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkene eerste asielprocedure werd op 21.01.2004 afgesloten met een negatieve beslissing 'weigering van verblijf' van Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op 28.04.2004. De duur van deze asielprocedure (namelijk 3 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 17.08.2004 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in; op datum van 08.11.2004 nam het CGVS de beslissing "niet ontvankelijk, weigering van verblijf", hem betekend op 12.11.2004. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten en verbleef van 12.11.2004 tot 23.06.2005 illegaal in België. De duur van deze asielprocedure (eveneens 3 maanden) was evenmin van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 24.06.2005 diende betrokkene een derde asielaanvraag in en 3 dagen later, op datum van 27.06.2005 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag niet in behandeling te nemen. Deze beslissing werd hem betekend op 27.06.2005, samen met een nieuw Bevel om het Grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verbleef van 27.06.2005 tot 02.05.2006 illegaal in België.

Ook de derde asielaanvraag (d.d.02.05.2006) en de vierde asielaanvraag (d.d.31.10.2006) werden niet in behandeling genomen. Betrokkene verbleef hier illegaal van 03.05.2006 tot 30.10.2006 en van 07.11.2006 tot 19.12.2007.

Een vijfde asielprocedure werd opgestart op 20.12.2007, op 30.04.2008 nam het CGVS de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming', waartegen betrokkene op 19.05.2008 een schorsend beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat momenteel nog hangende is.

*Dat betrokkene hier zo lang verbleef, is dus louter het resultaat van zijn eigen houding op het moment dat zijn asielprocedures werden afgesloten, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij **12.11.2004 tot 23.06.2005; 27.06.2005 tot 02.05.2006; 03.05.2006 tot 30.10.2006 en van 07.11.2006 tot 19.12.2007 illegaal in het land verbleef**, wat een **strafbaar feit** is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.*

Betrokkene beweert een panische angst te hebben om terug te keren naar zijn land, dat hij er gediscrimineerd en bedreigd wordt en dat zijn leven er in gevaar is omwille van de onmogelijkheid hulp te bekomen. Verder haalt hij aan dat de Vaste Beroepscommissie de bevolking van de Tsjetsjeense

republiek beschouwt "als het slachtoffer van een groepsvervolgning waardoor elk lid van de groep geacht wordt een gegronde vrees voor vervolging te kunnen hebben, tenzij het tegendeel bewezen wordt". De loutere vermelding dat betrokkene angst heeft om terug te keren en vreest voor zijn leven, volstaat niet als grond tot regularisatie, betrokkene legt immers geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als reden tot regularisatie aanvaard te worden. Betrokkene voegt ook geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De asielinstanties hechten weinig geloof aan de vermeende verblijfplaats van betrokkene in Tsjetsjenië, namelijk Assinovskaya. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan betrokkenes verblijfplaats in Tsjetsjenië kan er uiteraard evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hij in Tsjetsjenie zou hebben gehad (CGVS d.d.29.04.2008). Bovendien blijkt uit de gegevens waarover het CGVS beschikt (CGVS d.d.29.04.2008) dat er niet langer sprake is van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt. Verder merkt betrokkene op dat de mensenrechten aldaar, nog steeds massaal worden geschonden, zoals blijkt uit vele mensenrapporten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt ten slotte ook aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat, hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van **strafbare feiten**. PVnrs GE45L3.100968/2005 dd.13.02.2005 (verdachte gedragingen in bijzijn van minderjarigen); 2348/2006 dd.24.04.2006 (wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen); BR.55FB.002058/2007 (gekend voor slagen en verwondingen) en ten slotte ook een isolatieverslag uit het Repatriëringscentrum 127 bis, waaruit blijkt dat betrokkene tijdens een handgemeen met zijn kamergenoot het kamerraam heeft uitgeklopt (dd.7.06.2006). Mede door deze feiten van openbare orde kan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9, 3de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert ook nog een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoeker verwijst naar de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en stelt dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen en dat deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de

beslissing ten grondslag liggen. Bovendien moet de motivering afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. Verzoeker vervolgt door te stellen dat een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering niet afdoende is. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom zijn verblijf in België, zijn duurzame bindingen in België, geen omstandigheden uitmaken tot regularisatie van zijn verblijf. Terwijl dit toch de essentie is van een aanvraag tot regularisatie van verblijf. Verzoeker meent dan ook dat de motiveringsplicht werd geschonden. Verzoeker herhaalt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe een eenvoudige formule van zijn motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat door de verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Tevens stelt verzoeker dat de motivering is gestoeld op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Tot slot stelt verzoeker dat in elk geval een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt door geen rekening te houden met het geheel van de elementen aangehaald ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667, RvS 10 december 2002, nr. 113.439, RvS 17 mei 2005, nr.144.471).

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 5 oktober 2001, 99.518, RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen voldoende redenen heeft aangehaald om zijn verblijf in België toe te staan.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard zodat aangenomen werd dat hij geldige buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De bestreden beslissing spreekt zich uit over de argumenten ten gronde die door verzoeker werden ingeroepen om tot een verblijf van langer dan drie maanden te worden gemachtigd.

Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 mei 2006 geen duidelijk onderscheid maakt tussen de elementen die de ontvankelijkheid van zijn aanvraag betreffen en de elementen die de gegrondheid van zijn aanvraag betreffen. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst verzoeker naar volgende elementen:

- *dat de tegenstrijdigheid die wordt aangehaald in de beslissing van de commissaris-generaal een betwistbaar gegeven is.*
- *Dat de Vaste Beroepscommissie de bevolking van de Tsjetsjeense republiek als slachtoffer van een groepsvervolgung beschouwt, waardoor elk lid van de groep geacht wordt een gegronde vrees voor vervolging te kunnen hebben tenzij het tegendeel wordt bewezen.*
- *Dat zijn asielrelaas de ontvankelijkheidsfase heeft bereikt.*
- *Dat hij een panische angst heeft om terug te keren naar zijn land en dat dit ook de reden is waarom hij verschillende asielaanvragen heeft ingediend.*
- *Dat hij een duurzame relatie heeft met zijn levensgezellin, mevrouw E.S., waarmee hij religieus is gehuwd, waardoor de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.*
- *Dat in het geval van een gedwongen terugkeer, hij geen enkele garantie heeft dat hij niet het voorwerp zal uitmaken van vervolging. Verzoeker wijst er op dat de mensenrechten nog steeds massaal geschonden worden, zoals blijkt uit vele mensenrechtenrapporten.*

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

“(…) De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende:

Betrokkenes eerste asielprocedure werd op 21.01.2004 afgesloten met een negatieve beslissing ‘weigering van verblijf’ van Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend op 28.04.2004. De duur van deze asielprocedure (namelijk 3 maanden) was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 17.08.2004 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in; op datum van 08.11.2004 nam het CGVS de beslissing “niet ontvankelijk, weigering van verblijf”, hem betekend op 12.11.2004. Betrokkene verkoos ook hier geen gevolg te geven aan een Bevel om het Grondgebied te Verlaten en verbleef van 12.11.2004 tot 23.06.2005 illegaal in België. De duur van deze asielprocedure (eveneens 3 maanden) was evenmin van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Op 24.06.2005 diende betrokkene een derde asielaanvraag in en 3 dagen later, op datum van 27.06.2005 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag niet in behandeling te nemen. Deze beslissing werd hem betekend op 27.06.2005, samen met een nieuw Bevel om het Grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf echter geen gevolg aan dit bevel en verbleef van 27.06.2005 tot 02.05.2006 illegaal in België.

Ook de derde asielaanvraag (d.d.02.05.2006) en de vierde asielaanvraag (d.d.31.10.2006) werden niet in behandeling genomen. Betrokkene verbleef hier illegaal van 03.05.2006 tot 30.10.2006 en van 07.11.2006 tot 19.12.2007.

Een vijfde asielprocedure werd opgestart op 20.12.2007, op 30.04.2008 nam het CGVS de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming’, waartegen betrokkene op 19.05.2008 een schorsend beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat momenteel nog hangende is.

Dat betrokkene hier zo lang verbleef, is dus louter het resultaat van zijn eigen houding op het moment dat zijn asielprocedures werden afgesloten, aangezien hij nagelaten heeft gevolg te geven aan de

verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven. Het feit dat betrokkene geen gevolg gaf aan deze instructies impliceert dat hij **12.11.2004 tot 23.06.2005; 27.06.2005 tot 02.05.2006; 03.05.2006 tot 30.10.2006 en van 07.11.2006 tot 19.12.2007** **illegaal in het land verbleef**, wat een **strafbaar feit** is dat geenszins het recht op verblijf verantwoordt.

Betrokkene beweert een panische angst te hebben om terug te keren naar zijn land, dat hij er gediscrimineerd en bedreigd wordt en dat zijn leven er in gevaar is omwille van de onmogelijkheid hulp te bekomen. Verder haalt hij aan dat de Vaste Beroepscommissie de bevolking van de Tsjetsjeense republiek beschouwt "als het slachtoffer van een groepsvervolging waardoor elk lid van de groep geacht wordt een gegronde vrees voor vervolging te kunnen hebben, tenzij het tegendeel bewezen wordt". De loutere vermelding dat betrokkene angst heeft om terug te keren en vreest voor zijn leven, volstaat niet als grond tot regularisatie, betrokkene legt immers geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als reden tot regularisatie aanvaard te worden. Betrokkene voegt ook geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. De asielinstanties hechten weinig geloof aan de vermeende verblijfplaats van betrokkene in Tsjetsjenië, namelijk Assinovskaya. Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan betrokkenes verblijfplaats in Tsjetsjenië kan er uiteraard evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die hij in Tsjetsjenie zou hebben gehad (CGVS d.d.29.04.2008). Bovendien blijkt uit de gegevens waarover het CGVS beschikt (CGVS d.d.29.04.2008) dat er niet langer sprake is van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeens grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt. Verder merkt betrokkene op dat de mensenrechten aldaar, nog steeds massaal worden geschonden, zoals blijkt uit vele mensenrapporten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Betrokkene haalt ten slotte ook aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat, hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privé-leven door de overheid dient gerespecteerd te worden, in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van **strafbare feiten**. PVnrs GE45L3.100968/2005 dd.13.02.2005 (verdachte gedragingen in bijzijn van minderjarigen); 2348/2006 dd.24.04.2006 (wederzijdse opzettelijke slagen en verwondingen); BR.55FB.002058/2007 (gekend voor slagen en verwondingen) en ten slotte ook een isolatieverslag uit het Repatriëringscentrum 127 bis, waaruit blijkt dat betrokkene tijdens een handgemeen met zijn kamergenoot het kamerraam heeft uitgeklopt (dd.7.06.2006). Mede door deze feiten van openbare orde kan betrokkene geen gunstige regeling worden toegestaan.(...)"

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen om het verblijf toe te staan onvoldoende zijn. Uit de bestreden beslissing

blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker bekritiseert de motivering omdat nergens wordt gesteld waarom zijn duurzame sociale bindingen in België geen omstandigheden uitmaken om tot de regularisatie van zijn verblijf te besluiten. Dienaangaande stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 mei 2006 geen melding heeft gemaakt van duurzame sociale bindingen, zodat het de verweerder niet ten kwade kan worden geduid hierover niet gemotiveerd te hebben. Zoals reeds gesteld heeft de verweerder omstandig geantwoord op alle elementen die door verzoeker werden aangevoerd in zijn aanvraag. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Eveneens blijkt dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er in casu geen sprake kan zijn van een stereotiepe motivering. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. De verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, dat de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden of dat hij een manifeste appreciatiefout zou hebben gemaakt.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.